

TAÇLI YAZICIOĞLU • Hep Sondan Başlar

TAÇLI YAZICIOĞLU Adana'da doğdu. Manchester Üniversitesi, İnsan Bilimleri Fakültesi'nden doktora derecesini aldı. İngiltere, Kanada ve Guatemala gibi ülkelerde yaşadı. Anı-öykülerinden biri, İletişim Yayınları tarafından yayımlanan *Adana'ya Kar Yağmış* (2006) derlemesinde yer aldı. Dergilerde ve blogunda öykü ve denemeler yazıyor. İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2816 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 488

ISBN-13: 978-975-05-2735-7

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI "To Catch A Thief"

(Hırsızlar Kralı, 1955) filminden bir sahne

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TAÇLI YAZICIOĞLU

Hep Sondan Başlar

Sanem'e

Yaşam yalnızca geriye doğru anlaşılabilir,
ama ileriye doğru yaşanmak zorundadır.

Søren Kierkegaard

Sondan Başlamak

6 Haziran 2014

Aklıma nedense her şeyin başlangıcı olarak üniversitedeki o söyleşi değil de, ilk romanımı yazışım geliyor. Çünkü o roman beğenildiği için diğer romanlarımı yazabilmiş, o söyleşiye davet edilmişim. Ama bu başka anılarla o kadar çok birleşip kesişiyor ki, belirli bir ânı anımsayana dek seyrelip zayıflıyor. Oysa ilk an dediğimiz zaman birimi insanın hafızasına derinden kazınmış olmalı ve sanki hep bir anda aklına gelmeli.

Belki çok daha öncesine, ta doksanların ortasında gazetele-
rin internetten okunabildiği ilk zamanlara, o New Jersey saba-
hına geri dönmem gerek. İşte o sabah bilgisayarımın ekranın-
dan Ece Beyhan'ın yazısını okuduğum ya da fotoğrafını gör-
düğüm an başlamış olabilir her şey. Sırf o yazısı beni şaşırttı-
ğı için sonrasında hep takip etmedim mi onu? Gerçi o gün de,
kardeşim o yazıyı önermese belki de haberlere bakmaz, o yazı-
ya rastlayamazdım. Sabah mahmurluğuyla çocukken yaptığım
gibi pencereimde zıplayan kar kristallerinin eğlencesine dalabi-
lir, amansız Kars kışlarını hayal edebilirdim. Ama daha büyük
bir olasılık, tatil günü olduğundan yalnız olmayabilirdim. Pe-
ki, o yazıyı o gün okumasaydım, bir daha Ece'nin hiçbir yazı-

sına rastlamayacak mıydım? Hem sadece yazı mıydı dikkatimi çeken? Fotoğrafçıya verdiği sıkıntılı pozun bile albenisini gizleyemediği, tekrar tekrar baktığım o güzel yazar da değil miydi?

Çoğu beni gülümseten bu düşünceler uzar da gider. Her şeyin başlangıcını internetin keşfine, hatta kardeşimin doğumuna kadar bağlamak da mümkün. Belki hepsi doğrudur ya da hepsi yanlış... Yaşamda neyin neyi tetiklediğini kim bilebilmiş ki! Ancak şu an biraz daha düşününce, en çok o günkü söyleşide o kadar öğrencinin önünde söylediklerimde karar kılmak daha doğru görünüyor. Bu yüzden sanırım tam o andan itibaren anlatmaya başlamam gerek.

Günlerden cumaydı, 16 Mayıs 2008 Cuma, saat 13:30. Dışarıdan bakınca herhangi heyecanlı kalabalık karşısında gerçekleştirilen üniversite etkinliklerinden biri gibi görünüyordu. Öğrencilerin birbirlerine benzer halleri, hep bir ağızdan konuşmaları ve sabırsızlıklarıyla diğerlerinin aynısı... Tek fark içimin içime sığmamasıydı. Bunu önce o canlı bahar gününe, sonra öğrenciliğimin geçtiği duvarlar arasında olacağıma bağlamıştım; üniversitemi çok severim. Ancak ne oraya ilk davet edilmişim ne de o salonda ilk konuşma yapışımdı. Neden heyecanlandığımı aşağı yukarı tahmin ediyor, ama kendime itiraf edemiyordum.

O gün iki öğrenci temsilcisi tarafından kapıda karşılanmış, yıllar yılı yürüdüğüm yolu çıkartamazmışım gibi büyük bir özenle salona kadar götürülmüştüm. Salon önceden dolmuştu; açık pencerelerin geniş pervazlarının önüne dayanarak bizi ayakta dinleyecek öğrencilerin sayısı hiç de az değildi. İçeriye dolan taze bahar havası, çiçekler ve böcekler, sadece benim içimi değil, hepimizi şöyle bir kıpırdatıyordu, o kesin. Bu tür söyleşilere hocalardan pek gelen olmazdı; öğrencilerle biz bize olacaktık. İçeri girdiğimde diğer konuk Ece Beyhan da yeni gelmiş olmalıydı, birleriyle el sıkışıyordu. Yanına gittiğimde bana da sanki şöyle bir göz atıp elimi sıkıştı. Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çözememiştim. Öğrencilerin bize anlatacakları bitmek bilmediği için çözecek fırsatım da pek olmamıştı. Kendi aramızda bir çift laf edemeden yerlerimize oturmuş, hemen söyleşiye başlamıştık.

Salona doluşmuş öğrencilere göre Ece sağda, ben solda otuyordum. Okulun demirbaşı sehpalardan biri yine sahnenin tam ortasında, ta benim öğrenciliğimden kalma derileri aşınmış sert koltuklar da iki yanındaydı. Koltuklarımız hafifçe birbirimize dönüktü, konuşurken başımızı az da olsa –ki burası çok önemli– çevirdiğimiz takdirde birbirimizi görebilecektik. Öğrencilerin önerisiyle el kaldıranlara sırayla söz vermeye karar verdik. Beni davet ederlerken diğer konuğun da Ece Beyhan olacağını söylemişlerdi. İkimiz de yaşamlarımızı etkileyen önemli tercihimizden kısaca söz edecek ve sonra bunlar üzerine bir buçuk saatlik bir söyleşi yapacaktık. Daveti yapan bu seferki öğrenci kulübü işini çok ciddiye alıyordu. Biz de konuklar olarak önceden verdikleri talimatları izleyerek kısaca konuştuğuktan sonra soru-cevap kısmına geçtik.

Benim yaşamımı etkileyen önemli tercihim New Jersey’de yüksek teknolojinin karar vericilerinden biriyken yaşamımı roman yazarak devam ettirmeye karar verip İstanbul’a dönüşümdü. Hangi şirkette çalışmayı bıraktığımı öğrenince öğrenciler her zaman olduğu gibi şaşkınlık ve üzüntü nidaları çıkarılmışlardı. İlk romanım beğenilmeseydi böyle bir tercih yapmanın zor olacağını vurgulamam onları ikna etmiş benzemiyordu. Hangi roman öyle bir şirkette çalışmayı bırakmaya değerdi ki! Yazmak istediklerimi boş zamanlarımda yazamaz mıydım? Üniversiteyi bitirip yaşam okulu başladıktan sonra en fazla on yıl içinde çoğunun düşüncesi değişecekti, biliyordum. Ece’nin yaşamını en çok etkileyen seçimiye Londra’da çalışırken İstanbul’a dönüp yaşamını burada geçirmeye karar verişiydi. Benim yaptığım gibi bir gerekçe göstermemiş ya da çalıştığı yeri söylememiş, durumunu tek bir cümlede özetlemişti. Bu bir anlığına da olsa kendimi lüzumsuz bir açıklama yapmış gibi hissettirmişti, fakat üzerinde durmadım. Düşünecek daha önemli şeyler vardı.

İkimizin de İstanbul’a dönüşümüzü yaşamımızdaki önemli tercihimiz olarak belirtmemiz ilginç bir rastlantıydı. Bunu daha sıcak bir diyalog için fırsat bilip, “Demek İstanbul’a dönüşü güzel olan tek şehir Ankara değil,” dedim. Eski olsa

da çok kötü bir espri değildir. Üniversite yıllarında Ankara'da okuyan arkadaşlarımızı ne çok kızdırdık böyle! Ama Ece sanki gülümsemiş olmak için gülümsemiş, bir yorum yapmamıştı. Zaten sıklıkla bana değil salona bakıyordu. Belki de oturduğumuz koltuklardan bile yaşlı olan bu Yahya Kemal esprisini tıpkı öğrenciler gibi o da anlamamıştı. Esprilerin komikliğinin zaman içinde aşınmasına alışmak yeni espri tarzlarını öğrenmekten daha zordur.

Yurtdışında yaşamaktan vazgeçişimiz çoğunun en büyük arzusu yabancı bir ülkede yaşamak olan öğrencilerin sorgulayacağı bir durumdu. Beklediğim gibi ilk önce bu yönde sorular geldi. Üniversiteyi de Londra'da okuduğu ve uzun yıllar yurtdışında yaşadığı için, Ece'nin durumu benimkinden biraz farklıydı. Bu yüzden bu soru üzerinde daha çok ben konuştum. Yalnız bütün salonda söylediklerimle ilgilenmeyen bir tek Ece var gibiydi. Başlı hafifçe de olsa bana dönmüyor, gözleri daha çok kalabalığa kayıyordu. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama ben birazcık daha özel bir ilgi, belki arada kaçamak bakışlar, hani hayal gücümü çok zorlarsam, anlamlı gülücükler bekliyordum. Bu arzularıma kavuşmamak biraz can sıkıcı olmakla beraber, tamamen pes ettirecek kadar önemli değillerdi. Zaten o arada kafamda türlü planlar yapıyordum. Aynı anda birçok iş yapan bilgisayarları yıllarca tasarladığım için paralel düşünme konusunda kitap yazabilirdim; gerçi sonradan yazdım da. Kafamdaki minik planlara kısa zamanda gün doğacak, o baş bana dönecekti.

Bu arada konuşmalar hararetle devam ediyordu. Beklediğim fırsat, bir öğrencinin Ece'ye uzun yıllardır medyanın içinde olan bir gazeteci-yazar olarak anılarını yazmayı düşünüp düşünmediğini sorması ile geldi. Ece sorunun klişe oluşuna takılmadan sadece gülümseyerek, "Aslında anılarımı değil de yaşam öykümü yazma planlarım var. Gerçi kafamdaki tam bir otobiyografi değil ama, bakalım..." dedi. Birkaç dakika sonra aynı soru bana yöneltilince, öyle bir düşüncemin hiç olmadığını kaşlarını kaldırıp hiç kelimesinin üstüne bastıra bastıra söyledim. Buraya kadar bir sorun yok, her şey tamam. Ama sonra Ece'ye dönüp o unutulmaz cümlemi kuruverdim: